

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἄρχην παιδῶν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κεραισθὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀφρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς :</p> <p>Ἔτησίαι . . . δε. 2,—</p> <p>Ἐξάμηνος . . . 4,50</p> <p>Τριμήνος . . . 2,50</p> <p>Ἄτι περὶ ἀπολαῖ δέχονται τὴν ἑξ. ἑκάστου μηνός.</p>	<p>Ἐξωτερικῶς :</p> <p>Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—</p> <p>Ἐξάμηνος . . . 8,50</p> <p>Τριμήνος . . . 3,—</p>	<p>ΠΚΛΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῶν 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λεπ. 70. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φόλλα προηγουμένον ἐπὶ, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστην λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐυρυμίδου ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρθάκειον</p>
---	---	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1910 Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 12

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANDEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :—Ὁ μικρὸς ἀποίγανος Τιάρκος, κατορθώσας νάγαση καὶ νὰ σώσῃ μίαν μουσικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καθ' ἣν στιγμήν δ' κομισθεὶς τῆς, ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμὸς, ἀχμαλωτισθέντος εἰς τὸ Λιντε ὑπὸ τῶν Ἀυστριακῶν, τὴν ἔδωκεν νὰ καὶ εἰς τὴν ἐστίαν, — διατρέχει τοὺς διώκτας τὸν, ἐξελθὼν διὰ τῆς κληροδοχῆς, τῆς ἰδίας ἐστίας εἰς τὴν στέγην τοῦ Πανδοχείου καὶ ἐκείθεν κηδήσας εἰς τὴν ἀπέλαν. Ἐμείνει ἐκεῖ ἐπάνω κρυμμένος ὡς τὸ βράδι, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ σκότους, κατῆλθε δι' ἑνὸς σκοτεινοῦ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐκράτη εἰς φωνήν. Ἄλλ' ὁ Σιτινέως Μονοματίας τὸν ἀνέγνωσε καὶ τὸν ἐκατάμαρτυρον. Ἦνεν, μετρηματῆρας, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων Βαδὸγ, ὁ πρῶτος κήρυξ τοῦ Τιάρκου, προσιάτης καὶ φίλος του. Ὁ Τιάρκος δὲως δὲν τὸν ἀναγνώριζε καὶ νομίζει δι' ἑξῆς ἡμέρας του ἐχθρῶν, τὸν κακομεταχειρίζεται.

— Ἐἶσαι κακὸς ἄνθρωπος, λέγει ὀρθούμενος ἀπέναντι τοῦ γέροντος· ναί, εἶσαι κακός. Ἐσὺ μὰς ἐπρόδωσες καὶ ἔγινες αἰτία νὰ πιάσῃς τὸ λοχαγὸ μου!

— Ἀπατάσαι, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡρέμα ὁ Μονοματίας, δὲν ἐπρόδωσα ἐγὼ τὸ λοχαγὸ σου· ἐπροδίδηκε μόνος του μετὴν ἀνοησία· πού ἔκαμα νὰ παρουσιασθῇ στὸν ἀυστριακὸ διοικητὴ, ἕναν τετραπέρατον ἄνθρωπον, πού ἐνόησε ἀμείσως μετὰ τοῦ εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἐπέισθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν. — Ἄν δὲν μὰς ἐπρόδωσες σύ, ἐπέμεινε, γιατί λοιπὸν μὰς παρακολουθεῖς ὡς ὡς; .. Σὲ εἶδα καὶ σ' ἐγνώρισα πολλές φορές ἐπὶ δρόμο...

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν· ὁ ἐπαίτης δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς μὴ χάνωμε καιρὸ, εἶπεν· εἰς χεῖς τὸ γράμμα;

— Δὲν θὰ μοῦ τὸ πάρῃς βέβαια! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος ζωηρῶς, σφίγγων τὸ πολυτίμον χαρτίον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ βημοῦ ἐφάνη δι' ἑξαρκουίησε μεγάλως τὸν ἐπαίτην. Ἡ μορφή του ἐφωτίσθη ὑπὸ τὸν ἐπίδερμον καὶ ἀνέκραξε:

— Μπράβο!... ἔσωσες τὸ γράμμα;

ὄλα πᾶνε καλά! Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ τόση ἐπιτυχία ἀπὸ τὰ πρῶτά σου βήματα!

Τί ἤθελε νὰ πῇ μετὰ τὰ λόγια; Ὁ Τιάρκος δὲν ἐνόησε τίποτε· ἀλλὰ δυσπιστῶν ὀλογὸν περισσώτερον, ἤτο ἀποφασισμένος νὰ σκοταθῆ καλλίτερα παρὰ νάφισῃ νὰ τοῦ πάρῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐνόμισε προδότην, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος:

Ὁ Μονοματίας ἀντελήθη τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ μικροῦ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Σύχασε, παιδί μου, τῷ εἶπεν· ὄχι μόνον δὲν θὰ σοῦ πάρω τὸ γράμμα

σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θέλω νὰ σε βοηθήσω γιὰ νὰ τὸ πᾶς ἐσὺ ὁ ἴδιος ἐκεῖ πού πρέπει. Ἔτσι θὰ ἰδῆς δι' ἐμὲ εἶμαι προδότης, δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σου, ἀλλὰ φίλος σου, καὶ μάλιστα ὁ καλλίτερός σου φίλος. Ἔγχε ἐμπιστοσύνην σὲ μέν. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

«Στὴν ἰμὴ τοῦ Βαδὸγ! »

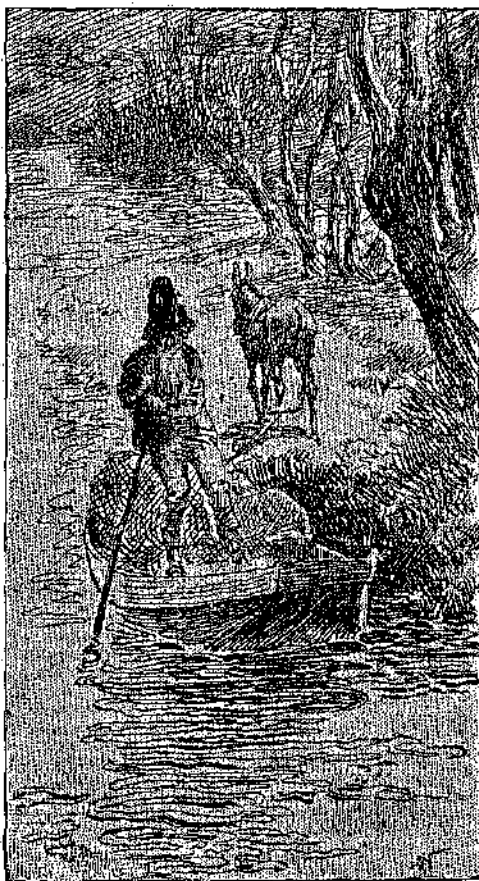
Ὅσον ὀμίλει ὁ ἐπαίτης, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ δυσπιστία τοῦ Τιάρκου ἐγένετο. Χωρὶς νὰ εἰμπορῆ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα, ἠσθάνετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐξήσκει ἐπ'

αὐτοῦ μίαν γοητεῖαν ἀκαταγένητον. Καὶ ἀκούσιως τουεἰλικύετο πρὸς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος κάποτε κάποτε τῷ ὕπενθυμίζε τὸν σεβαστὸν του κύριον, τὸν βασιλεῖα Βαδὸγ. Ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶχε γένετα ὁ Μονοματίας, καὶ μετὰ τὸν μαῦρον ἐκεῖνον ἐπίδερμον καὶ τὴν λεπτὴν συριστικὴν φωνήν, ὁ Τιάρκος ἐνόμισε δι' ἀκούει τὸν βασιλεῖα τῶν ρομαντιστῶν. Καὶ ἐπιτέλους, ἀνίσχυρος νάντισταθῆ εἰς τὴν ἐλξιν του, ἤττημένος, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀλήθεια λοιπὸν εἶσθε φίλος μου;

— Καὶ θὰ σοῦ ἀποδείξω, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαίτης. Σοῦ ὑπεσχέθηκα νὰ σε κάμω νὰ παραδώσῃς μόνος σου εἰς τὸν πρίγκιπα Μυράτ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ αυτοκράτορος· καὶ θὰ τὴν παραδώσῃς, ναί, στὴν τιμὴ τοῦ Βο...

Ὁ Μονοματίας διεκόπη ἀπατόμως, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῷ διαφύγῃ ὁ-

«Ὅπως ἐπροχώρησαν σχεδὸν μιστὴν ὡραν...» (Σελίς 102, στ. γ.)

λόκληρος ο όρκος του βασιλέως των Βοημών, όπως ποσάκις τον είχαν ακούσει ο Τιάρκος από το στόμα του κυρίου του. «Στην τιμή του Βοδόγ!» έλεγε εκείνος, και ποσάκις εξεστομίζετο αυτή η φράση, όλοι ήσαν βέβαιοι ότι ο βασιλεύς θα έκαμνεν ό,τι έλεγε.

Πώς λοιπόν ο Μονομάτης ώμίλει τώρα ως ο Βοδόγ;

Ο Τιάρκος δεν επρόφθασε να το συλλογισθώ, διότι ο έπαίτης τον έσυρε λέγων:

— Δεν έχεις να γάσης στιγμή... Έλα μαζί μου. Είσαι τώρα ο ταχυδρόμος του Αυτοκράτορος και, — μήν το ξεχνάς, Τιάρκο, — ένας ταχυδρόμος πρέπει πάντα να σπεύδει, διότι από την ταχύτητά του εξαρτάται συχνά ή νίκη του στρατού... Έμπρός, δρόμο, ακολουθεί με!

Ο μικρός, με πλήρη πλέον έμπιστοσύνη, εύχαριστημένος μάλιστα που εύρισκε μίαν δύναμιν δια να στηρίξη την αδυναμία του, έβαλε μόνος του το χεράκι του εις το χέρι του Μονομάτη και τον ήκολούθησεν εις λαβύρινθον σκοτεινών δρομίσκων, τους όποιους όμως εκείνος έφαινετο γνωρίζων καλά.

Κατά το διάστημα της μακράς αυτής και σιωπηλής πορείας, ο Τιάρκος δεν ήνωπαυθη μόν την καλήν πίστιν του οδηγού του, μία άλλη όμως υπόψια τώ έγεννηθη. Ήτο άόριστος, άμυδρά τόσο, ώστε δεν έτολμούσε ακόμη να την διατυπώση, διάφοροι όμως λεπτομέρειαι την έδυναμωσαν έντός του όλον έντα περισσότερο. Ο οδηγός του, όταν μάλιστα ένόμιζεν ότι δεν τον παρατηρούν, υπενθύμιζε πολύ τον βασιλέα Βοδόγ. Είχε έν άδρα του. Έσφιγγεν εις την μεγάλην του χείρα το χεράκι του Τιάρκου, όπως το έκαμνεν άλλοτε ο γέρον ρομαντισέλος κατά τας μακράς νυκτερινάς πορείας των υπό τά άστρα, και πρό όλίγου ακόμη είχαν έκστομίση σχεδόν τον ήερόν του όρκον...

Μήπως τυχόν; ... Άλλ' όχι!... Ήτο τρελλός!.. Πρώτον, ο Μονομάτης δεν είχε γένεια... και έπειτα, άν ήτο ο Βοδόγ, διατί θα έκρύπτετο άντι να καταφιλήση τον μικρόν του Τιάρκον;

Έφθασαν ούτω μέχρι της όχθης του Δουναβέως. Εκεί, νέα έκπληξις επέρριμε τον ταχυδρόμον του Ναπολέοντος. Ακολουθών πάντοτε τον οδηγόν του, ο Τιάρκος έβάδιζε κατά μήκος του ποταμού, του όποιου ήκούετο εις το σκότος ο ταχύς ρούς. Άπό καιρού εις καιρόν, έξερχόμενη από τά σύννεφα ή σελήνη, έφώτιζε το νερόν και τας δασώδεις όχθας. Εις μίαν από τας φωτεινάς αυτάς στιγμάς, ο Τιάρκος ήμπόρεσε να διακρίνη εκεί-κάπου, κρυμμένους όπισθεν θάμνου, μερικούς ανθρώπους, οι όποιοι

εφαινοντο ως να τούς έπερίμεναν. Κ' έσταμάτησεν άποτόμως τον Μονομάτην, τραθήξας αυτόν από το φόρεμα.

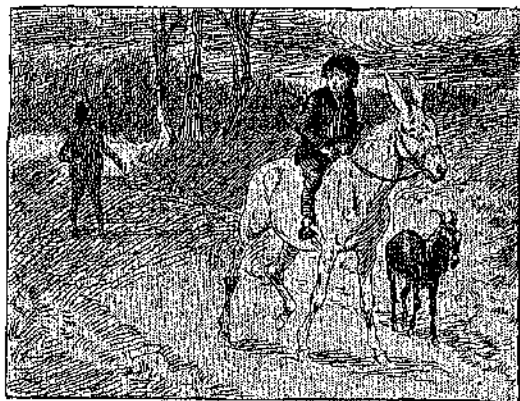
— Κύτταζε 'κει-πέρα! τώ είπε.

— Μή φοβάσαι, απεκρίθη ο γέρον, ο όποιος άντι να σταματήσει, επροχώρησε κατ' ευθείαν προς τον όμιλον.

Ο Τιάρκος ήτο έτοιμος να τó σκάση, όταν είδεν έξαρνα, έξερχόμενον από τον θάμνον, έν ζών τον όποιον ώμοιάζε με τον Καρλήν, και έν άλλο ακόμη, το όποιον ήτο ή Λέα!

Ο μικρός βοημάς δεν επεχείρησε πλέον να έννοηση. Ο,τι τώ συνέβαινε σήμερα ήτο τόσο παραδόξον, ώστε ένόμιζεν ότι ώνειρεύετο.

Έσπευσεν εις συνάντησιν των δύο πιστών του φίλων, οι όποιοι έξεδήλωσαν την χαράν των όπως ήξευραν. Και ή μόν Λέα ήρχισε να σκιστά και να λείχη τας χείρας του μικρού της κυρίου, ο δε Καρλής έδειξε διαθέσεις προς ήχηρόν όγκάντισμα, την όποιαν όμως ο Μονομάτης του έκοψεν άμέσως μ' έν δύναμιν κτύπημα εις την μούρην.

«Καλή άνεάμωσι στο Παρίσι!»

Ο γέρον έπαίτης δεν έξεπλάγη διόλου που έβλεπεν εκεί τον γάιδαρον και την γίδα. Έσχυσε μόνον κι' έσήκωσεν από κάτω έν σχοινίον, από το όποιον ήτο δεμένη μία μικρά λέμβος.

— Έμπια μέσα, είπεν άπλώς.

Ο Τιάρκος, εύπειθής, επήδησεν εις την λέμβον, ακολουθούμενος υπό της Λέας. Άμέσως ο Μονομάτης έδεσε το άκρον του σχοινίου εις την σέλλα του Καρλή και εις ήλθε και αυτός εις την λέμβον. Έκει έδραξεν ένα κουπί, και προστάξας το ζών να περιπατήσει, δια κροταλισμού της γλώσσης τον όποιον καλάς έγνώριζεν ο Τιάρκος, τó ήνάγκασεν ούτω να ρυμοκλήση την λέμβον.

Όταν ο Καρλής, έννοών πάντοτε τί εξητούσαν, ήρχισε να τραβά με βήμα βραδύ και κανονικόν, ο Μονομάτης έσήκωσε σωρόν δικτύων, ο όποιος εύρίσκετο παρά την πύραν, και είπε προς τον Τιάρκον:

— Κρύψου κάτω από αυτά τά δίκτυα

και κρύττει τη Λία κοντά σου. Οχ πέρασουμε από σκοπούς. Δεν κάνει να σ' ίδουν.

Ο μικρός ύπήκουσε και εις τοούτο χωρίς καμμίαν αντίρρησιν, και έχώθη μαζί με την γίδα κάτω από τον μεγάλο σωρόν των δικτύων, τά όποια τούς έσκέπασαν καθ' όλοκληρίαν.

Ούτως επροχώρησαν σιγά-σιγά, σχεδόν μισήν ώραν. Το ρεύμα ήτο δυνατόν, άλλ' ο Καρλής έτραβούσε καλά. Από τας τρύπας των δικτύων, ο Τιάρκος έβλεπε τον Μονομάτην όρθιον, χειριζόμενον το κουπί και έπισκοπούντα τον όρίζοντα, ως να επερίμενε κάτι. Ένίστε μάλιστα ο μυστηριώδης ζητιάνος άνεσήκωνε τον μαυρόν του επίδεσμον δια να βλέψη καλύτερα εις το σκότος.

— παραδόξον βέβαια δι' άνθρωπον, ο όποιος έλεγεν ότι εινε μονόφθαλμος! Άλλ' ο μικρός βοημάς δεν έξεπλήσαστο πλέον δια τίποτε. Άλλως τε ή στιγμή ήτο διαωδιδίου ακατάλληλος δια νάνοίση συνομιλίαν. Ο έπαίτης εφαινετο άνήσυχος, άγωνιώδης, ως να έπλησίαζε κάποια κρίσιμος ώρα. Παρώτρυνε τον Καρλήν δια του στόματος και ένίνει το ζόλον του δραστηρίως...

Η άγγελιά συρίντρα.

Είχον αντιπαρέλθη ούτω και τας τελευταίας οικίας της πόλεως, ή δε Μονομάτης εφαινετο άναπνέων με ανακούφισιν, ως άνθρωπος διαφυγών προβλεπόμενον κίνδυνον, όταν έξαρνα επρόφερε βλάσφημίαν και ώθησε την λέμβον του ούτως, ώστε να την κάμη να μείνη άκίνητος παρά τον κορμόν μιας ιτιάς. Ο Καρλής είχε σταματήσει, και ο έπαίτης, καθήμενος έντός της λέμβου, εκύτταζε κάποιον σημείον της όχθης.

— Τι τρέχει; ήρώτησε χαμηλοφώνως ο Τιάρκος υπό τά δίκτυα. Έ, τί τρέχει; ... φτ!

— Τσιμουδιά! απεκρίθη ο Μονομάτης, και προπάντων μη κινήθης, ό,τι δήποτε και άν γίνη. Ο! Αυστριακοί μάς είδαν και έρχονται!..

Μετ' όλίγον, δύο στρατιώται με τά τουφέκια των, έπαρουσιάσθησαν.

— Έ, σή! από τη βάρκα! έφώναξεν ο ένας γερμανιστί ποίος είσαι;

Ο Μονομάτης προσεποιήθη τον άλιέα και έβύθισεν εις το νερόν έν άγκίστρι, το όποιον είχαν άρπάξη μόλις είδε τον έχθρόν.

— Ποίος είμαι; απεκρίθη εις τσεχικήν γλώσσαν και χωρίς να διακόψη την εργασίαν του. Το βλέπετε; φτωχός φαράς είμαι και γυρεύω να πιάσω, με το φεγγάρι, καμμία πέρκα για το τραπέζι του κ. φρουράρχου.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

(ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΟΣΤΑΝ)

Μία φορά ήταν ένας πετεινός, που τον έλεγαν Σαντεκλερ. Γαλλικό τόνόμα του, γιατί κι' ο πετεινός ήταν Γάλλος, αν ήταν Ρωμηός, θα τον έλεγαν ίσως Τραγουδιστή, Καλόφωνο, Ψαλτιάδη ή κάτι τέτοιο. Άλλ' άδιάφορο το όνομα δεν κάνει τίποτα.

Ένας κότσυφας, που σφύριζε 'στο κλουβί του μέσα 'στην ίδιαν αύλή, εκόριζε τον Σαντεκλερ, γιατί δεν τον πολυχώνευε, κ' έλεγε πως εινε καμωμένος από ένα πεπόνι για κορμί, από δυό σπράγγια για πόδια, από μία

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Η όμοιωτέρα εικόνα του ήθεσποίου Γκνιτρού ως Σαντεκλερ εις το όμώνυμον όδύμα του Ροστάν. Την ελαχίστην ο γελοιογράφος Σέμ και εινε πιστοτέρα και άπύ φωτογραφίαν.

κόκκινη πιπεριά για κεφάλι, από μία ρόγα φραγκοστάφυλο για μάτι, από ένα πράσο για ούρα, και από ένα φασουλάκι γι' αυτί.

Άλλά τί τά θέλετε! Μ' όλη την καρικατούρα που του έκανε ο κακός κότσυφας, ο Σαντεκλερ ήταν ένας πολύ ώραιο, δυνατός και περήφανος πετεινός. Έμοιάζε σαν χρυσόφρακτος Ίπότης με πτερύγεσ περιεφραλαία, που σκόνει το μανδύα του μ' ένα δρεπάνι. Στην αύλή του, ή κόττες τον έλάτρευαν και τάλλα πουλιά τον έκαμάροναν ή

τον έζήλευαν. Ήταν άληθινός βασιληάς, που αναγνώριζε την εξουσία του ως κι' αυτός ο Σκύλος.

Κάθε πρωί, τά χαράγματα, όταν όλοι ακόμη κοιμουνταν, ο Σαντεκλερ ξυπνούσε κι' άρχιζεν εύθύς το λάλημά του: Ένα τραγουδι ζωηρό και δυνατό σαν σάλπισμα. Τάκουσ ο Ήλιος από την άνατολή κ' επρόβαινε. Τά σκοτάδια χάνουνταν, τάστέρια έφευγαν—χωρίς να σβύνουν,—τό φώς επλημμύριζε τη κτίσι, τά ζώα και οι άνθρωποι ξυπνούσαν, και άρχιζεν ή ημέρα του Θεού ή χρυσόγλανη, ή ημέρα της εργασίας και της χαράς.

Αυτό το θαύμα έκαμνε το λάλημα του Σαντεκλερ. Καμμία φορά όμως ο Ήλιος δεν επρόβαινε καθόλου και ή ημέρα προχωρούσε συνηθισμένη και θολή. Τότε ο Σαντεκλερ να ξεχώση την ώρα, και τον πηγαίνει στο σκοτεινότερο μέρος του δάσους, κι' ακόμη τον σκιάζει με τά πτερά της, για να μην καταλάβη πως ξημερώνει... Και ο κακόμοιρος ο Σαντεκλερ την παθαίνει. Έσχνα το πρωινό του λάλημα, και ο Ήλιος... άνατέλλει και χωρίς αυτό!

Κρίμα! δεν έτραγουδήσα σήμερα καλά... Ήμουν βραχιασμένος, άνορεκτος... Άλλά δεν πειρίζει; αυρία θα τραγουδήσω καλύτερα.

Γιατί ένόμιζεν άληθεται πως το τραγουδι του και μόνο έκαμνε τον Ήλιο νανατέλλη, και πως αν καμμάν αύγή δεν τραγουδούσε, ή ημέρα δεν θα ξημέρωνε ποτέ! Αυτό επίστευαν και τ' άλλα πουλιά 'στο κοτέτσι και θωρούσαν τον Σαντεκλερ σαν πλάσμα έξαιρετικό, σαν δεύτερο Θεό. Έκει όμως ο έπίστευε βαθύτερ' από' όλους, και ειχε ακόμη μεγαλύτερη ιδέα για τον έαυτό του, για το έργο του, για τον προορισμό του.

Και ή ιδέα αυτή τον έστήριζε στη ζωή και του έδινε δύναμιν και περιφάνεια. Έ! δεν εινε μικρό πράγμα να πιστεύη κανεις πως εινε τόσο χρήσιμος στον κόσμο, σε ζώα και σε ανθρώπους!

Ήλθε όμως και μέρα, που ο Σαντεκλερ έβγήκε από την ώραία του πλάγι. Και ίδου με πιο παράξενον τρόπο:

Μία φασιανή, κυνηγημένη και κατατρομαγμένη, έπεσε μίαν αύγή στο κοτέτσι. Ο Σαντεκλερ, φιλόξενος κ' ευγενικός, την έκρυψε στο σπιτάκι του Σκύλου, ως που ναπομακρυνούσιν οι κυνηγοί, κ' έπειτα την έκραξεν έξω, για να την στείλη πάλι στο δάσος της. Ή φασιανή όμως ήταν τόσο εμμορφη και

μιλούσε με τόσο γλώκα! Ο Σαντεκλερ την εύρισκε καλύτερη από τις κόττες του, και αποφάσισε να τες παραιτηθή. Και πραγματικώς, ακολουθήσε τη φασιανή στο δάσος κ' έμεινε μαζί της όλη τη νύκτα.

Έκει της είπε ποίος ήταν και τί έκανε. Η φασιανή όμως έσκανδαλίσθηκε μ' αυτή την ιστορία του Ήλιου, και σά να μη την έπίστεψε, και σά να την έζήλεψε, — ίσως κ' έτσι, από μία ιδιοτροπία, — παρακάλεσε τον Σαντεκλερ, για να της δείξη τάχα την άγάπη του, να μην τραγουδήση και να μη σηκώση τον Ήλιο εκεινη την αύγή.

— Άδύνατο! άπαντα ο Σαντεκλερ, ό,τι άλλο θέλεις, μ' αυτό όχι!

Η φασιανή επιμένει, επιμένει όμως και ο Σαντεκλερ. Τότε εκεινη ή κακή βάζει 'ς ενεργεία την πονηριά. Με χάνια και με λόγια θέλει να κάμη τον Σαντεκλερ να ξεχώση την ώρα, και τον πηγαίνει στο σκοτεινότερο μέρος του δάσους, κι' ακόμη τον σκιάζει με τά πτερά της, για να μην καταλάβη πως ξημερώνει... Και ο κακόμοιρος ο Σαντεκλερ την παθαίνει. Έσχνα το πρωινό του λάλημα, και ο Ήλιος... άνατέλλει και χωρίς αυτό!

Βλέπετε; το κανει θριαμβευτικά ή κακή φασιανή. Αύτά που έλεγεσ ήταν κολοκύθια. Να που ο Ήλιος βγαίνει και χωρίς το σαλοτραγουδι σου. Η κακία μόνο σου έμεινε που δε μούκανες τη χάρη θεληματικά.

Ο Σαντεκλερ έβλεπε το φώς, έβλεπε τον Ήλιο και δεν έπίστευε τά μάτια του. Άλήθεια λοιπόν;... Είχεν άπατηθή 'ς όλη του τη ζωή; Ο Ήλιος μπορούσε να βγαίνει και χωρίς να τον διατάξη; Δεν ήταν λοιπόν αυτός που έφερνε ξανά το φώς, την ημέρα, τη ζωή, τη χαρά;... Κρίμα! κρίμα!..

Του έρχονταν σαν τρέλλα. Περισσότερο κι' από το μίσος που αισθανόταν τώρα για την κακή φασιανή που τον ξεγέλασε κ' έφυγε, εκυρίευε την ψυχή του ή λύπη. Έχανε την πίστιν του, τη δύναμιν του, την αυτοπεποίθησιν. Δεν ήταν τίποτε πιά! Άπόμεινε χωρίς γόητρο και χωρίς ιδανικό.

Του ήλθε να σκοτωθώ, εκει-μέσα στο δάσος της δυστυχίας του. Άλλά τότε έκαμε μίαν άλλη σκέψι, πολύ φρονιμώτερη, και είπε:—Τί σημαίνει πως ο Ήλιος βγαίνει και χωρίς έμέ; Φθάνει που το τραγουδι μου ξυπνά τους ανθρώπους. Οχ ζήσω γι' αυτό, και θα γυρίσω στην αύλή μου, και θα ξαναύρω την οικογένειά μου, τους υπηκόους μου, που κ' έτσι το ίδιο θα με λατρεύουν! Έπιτέλους δεν εινε καλύτερα που έμαθα την άλήθεια;

Θυμάται τους δικούς του, κι' άμέσως τους τηλεφωνεί μέσα 'ς ένα λου-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΜΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΤΙ πρέπει βέβαια να σας γράψω και δια τες Αποκρηές. Άλλα τί; Μήπως δεν τα ξέρετε όλα; Η αθηναϊκές Αποκρηές είναι φημισμένες παντού δια την... σάχλα των. Τα ίδια και τα ίδια. Η γκαμήλα, το γαϊτανάκι, ο φασουλάς, ο...

κοιητής του κάρρου, τα ρόπαλα... Μία γκαμήλα ρυπαρά και άσχημη, πληγώ- νουσα και την στοιχειωδέστεραν καλαι- σθησίαν... ένα γαϊτανάκι, του οποίου αι χορεύτρια ξευτελλίζουν και τα δύο φύ- λα—και το ανδρικόν, εις το οποίον ανή- κουν, και το γυναικείον, το οποίον υπο- κρίνονται... κάτι ρόπαλα που δεν θα ή- σαν ύποφερτα ούτε εις έμποροπανήγυριν χωρίου... ένας κοιητής του κάρρου, του οποίου μία εξοπνάδα πνίγεται μέσα εις χίλιες άνοστιές... και ένας Φασουλάς δια τον οποίον εμπορεί κανείς να ειπή το ίδιον...

Και όμως όλ' αυτά τα θεάματα, τα στερεότυπα και συνειθισμένα, εδρίσκουν θεατάς κεχηναίους. Όπου και να στα- ματήσουν, από τας κεντρικώτερας πλα- τείας έως τα πλέον άποκέντρα «τρι- στρατα», παντού ο κύκλος θα σχηματι- σθή γύρω των εύρω, και ο μουτζουρω- μένος καλητάτος θα φερούση αρκετές κεντάρες από τον δρόμον και τα παρά- θυρα. Τί τα θέλετε! ο κόσμος έννοει να διασκεδάση, και αφού δεν έχη καλ- λιτέρας διασκεδάσεις, αρκετά φιλοσο- φικώτατα εις αυτάς που έχει.

Είνε όμως και όλιγον — πώς να 'πή κανείς; — έγωιστής. Θέλει πάντα να τον διασκεδάσουν οι άλλοι. Δι' αυτό εις τας Αθήνας ή Αποκρηές ποτε δεν εινε τόσοσιν ζωηρές όσον άλλου, όπου οι άν- θρωποι έννοούν κάπως διαφορετικά την διασκέδασιν. Όλοι οι Αθηναίοι, τας τρεις τελευταίας Κυριακάς π: γ: , βγαί- νουν έξω δια να ιδούν μασκαράδες. Άλ- λά κανείς των δεν μασκαρεύεται. Και φυσικά δεν βλέπουν τίποτε. Έπειτα δε παραπονούνται: «Τί κρύα Κυριακή! Ούτε μία μασκαράτα της προκοπής. Τα ίδια και τα ίδια!» Άλλά ποιος, σας παρακαλώ, θα έκαμνε την μασκαράτα της προκοπής, αφού όλοι έβγῆκαν να την ιδούν; Οι άγγελοι ή οι καλλι- κάντζαροι;

Βαρύνονται άρα γε οι Αθηναίοι;

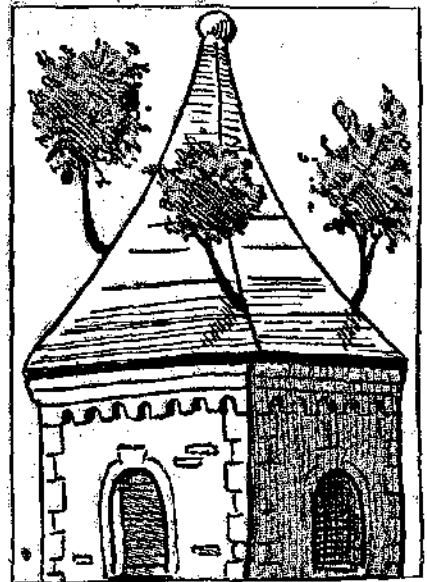
Λυπούνται να εξοδεύσουν; Φοβούνται μή δεν δείξουν πολύ πνεύμα; Δεν έ- χουν διόλου; δεν έχουν διάθεσιν; Δεν ήξεύρω. Το βέβαιον εινε, ότι με την γε- νικην αυτήν άποχην, άρατα και ζωηρά καρναβάλια δεν εινε δυνατόν να γίνουν εις τας Αθήνας. Αι άπόκειραι που έ- γιναν εις παλαιότερα χρόνια άπέτυχαν. Μόνον μίαν φοράν ένθουμούμαι τόσο γρή- νια που ζω έδω, κάτι θαυμάσια άλη- θώς καρναβάλια, που όλοι έλεγαν ότι ώμοιάζαν με τα περίφηρα της Νικαίας. Διακόσια πλούσια, κομψαί και εύφροη μασκαράται παρήλασαν πρό του Κομ- νάτου εις έν μόνον άπόγευμα! Άλλά τα κατοπινά ήσαν παρωδιά, και σιγά- σιγά ή ιδέα έγκατελείφθη... ως πρώτος. Έτσι εμείναν με τες λαικές μασκαράτες, με τούς δημοσίους χορούς, — οι όποιοι εινε κάποτε και οικογενειακοί, — με τες αγριοφωνάρες, τες πρόγνε- τών δρόμων, και με τα σπρίτια τα όποια το βράδυ δέχονται μασκαράδες. Πτωγα πράγματα και άνάξια βέβαια δια μίαν πρωτεύουσαν, που έχει αξιόωστες εύρω- παϊκή, — άλλα τί να γίνη! Πρέπει να ύπομείνωμεν έως να έλθουν και καλλι- τεροι καιροί... Άλλως τε σεις δεν πι- στεύω να αισθανέσθε πολύ την πτω- χείαν και την σάχλαν της αθηναϊκής Αποκρηάς. Εις την εύτυχη ήλικίαν που είσθε και με την χαράν που έχετε, δεν σας χρειάζεται και τίποτε περισσό- τερον δια να διασκεδάσετε θαυμάσια. Ένας μικρός παιδικός χορός, μία άπο- κρηάτικη φορεσιά, ένα ντόμινο, μία μά- σκα και μία σακκούλα κομψοτέ... Τάλλα τάνναπληρόν ή όρεξις.

Άλλά να σας πώ και το άλλο: Την εποχήν αυτήν που διέρχεται μίαν με γάλην κρίσιν ή έλληνική πατρίς, δεν θα έδλεπα με πολλήν εύχαριστησιν μίαν έξαιρητικώς τρελλήν Αποκρηάν εις τας Αθήνας! Όσον δεν άποκαταστα- θή κανείς καλά εις το σπίτι του, δεν άρχίζει με την καρδίαν του τας δια- σκεδάσεις. Και ήμεις, ως Κράτος και ως Έθνος, δεν έχομεν άποκατασταθ ή άκδη... Μία μεγάλη άγωνία κρατεί τας ψυχάς μας και αυτή ίσως μας ά- φαιρεί την όρεξιν της διασκέδασεως. Διασκεδάζομεν όλιγον και χωρίς καρ- διαν. Άν εις ετόχοσετέρους έθνικούς καιροές αυτό θα ήτο δείγμα μόνον κακο- μοιρίας, σήμερα, ύπ' αυτές τας πε- ριστάσεις, εινε και δείγμα φιλοπατρίας. Δεν πειράζει που δεν εινε τόσοσιν ζωηρά ή Αποκρηά μας! Θα έσθαι καιρός, έλπίζομεν, που θαλλάξουν αι περιστά- σεις. Και τότε θα διασκεδάζομεν και ήμεις όπως όλοι οι εύτυχει λαοί, που έλυσαν πλέον το πρόβλημα της ύπαρ- ξεώς των, της ένθικης των άποκα- ταστάσεως.

Σας απολάμμαι Φίλιστα

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Κρεμαστός κήπος.

Έπί του κυργίσκου του Μεγάρου των Διαστηρίων της άμερικανικής πό- λεως Γκρήνσμπουργ (Ινδιάνα), έχουν φυτώση αυτά τα τρία δένδρα που βλέ- πετε, χωρίς να γνωρίζη κανείς πώς. Έποτιθεται ότι κτηνά, πετώντα άνω- θεν του κύργου, έφρψαν τολς σπόρους που έκράτουν εις το στόμα, και ότι οι σπόροι αυτοί έκαμαν ρίζας επί της στέ- γης, ή όποια εινε από τοιμέντον. Ό- πωςδήποτε, ο δενδρόφυτος κύργος δίδει κάποιαν ιδέαν των κρεμαστών κήπων της Βαβυλώνας.

Άεροβάτης του γλυκού νερού.

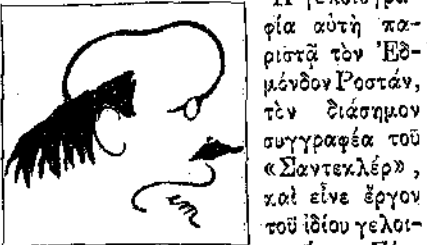
Ο ιχθύς αυ- τός ανήκει εις τον άμερικαν- νον γένον Riley, ο όποιος κα- τώρθεσεν από τον μάθη να κά- μνη διάφορα παιγνίδια πρα- γματικώς άξι- οθαύμαστα. Περνά μέσα από στεράνια, πηδά έξω από το νερόν και τρέχει να φιλήση τον κό- ριον του μόλις τον φανάζη! Ο άεροβάτης ιχθύς διατηρεί- ται εις μίαν μικράν θαλίην δεξαμενήν εις τον κήπον του Riley, και ανή- κει εις την οικογένειαν των συνήθων «χρυσόφάρων» του γλυκού νερού.

Το σπανιώτερον άνθος.

Το άνθος αυτό ανήκει εις την οικογένειαν των κάκτων και έ- νομαζεται ακά- κτος ή μεγα- θής — (cactus grandiflora). Κάθε φυτόν της κάκτου αυτής ανθίζει μόνον μίαν φοράν στα είκοσι χρόνια, το δε μοναδικόν άνθος διατη- ρείται μόλις μίαν νύκτα. Φαντασθήτε λοιπόν τί σπάνιον που εινε!

Μία γελοιογραφία.

Η γελοιογρα- φία αυτή πα- ριστά τον Έδ- μόνδον Ροστάν, τόν διάσημον συγγραφέα του «Σαντεκλέρ», και εινε έργον του ίδιου γελοι- ογράφου Σέμ. ο έκοπος έξωγράφισε και τον ώραϊον Σαντεκλέρ που δημοσιεύομεν εις άλ- λην σελίδα. Το έξαιρητικόν της θαυμασίας αυτής γελοιογραφίας εινε ότι άποτελείται από τας άπολύτως αναγκαίας γραμμάς που άποτελούν την φυσιογνωμίαν, χωρίς τίποτε το περιττόν. Και αυτή άκόμη ή ύπογραφή του γελοιογράφου Nem άπο- τελεί μέρος της εικόνας. Και το μέν S εινε το πηγούνι του Ροστάν, το δε em μέρος της γραβάτας του.

Κριός με τέσσαρα κέρατα.

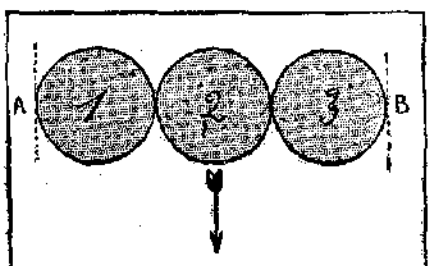

Το περίεργον αυτό ζώον ά- νήκει εις ένα πλούσιον κτη- ματίαν των Ηνωμένων Πολιτειών. Φέρει δύο ζεύ- γη ώραϊων κε- ράτων και έχει άριστα εις την υγιειαν του. Ο ιδιοκτή- της του άπεποιήθη ύπέρογκα ποτά, τα όποια τῷ προσέφεραν διάφοροι άμρι- κανοί Κριόσι, δια ναποκτήσουν το μο- ναδικόν και τόσον εύμορφον αυτό «τέ- ρας της φύσεως».

Παιγνίον.

Τοποθετήσατε επί της τραπέζης, ως δείκνυει ή εικόν, τρεις πεντάρες ή δε- κάλεπτα νικελ. Κατόπιν ώθήσατε δια

του δακτύλου το μεσαίον νόμισμα 2 κατά την φοράν του βέλους, και δοκι- μάσατε να το τοποθετήσετε κάτωθεν εις άπόστασιν από των δύο άλλων ίσων

προς την άπόστασιν την μεταξύ των Α και Β.

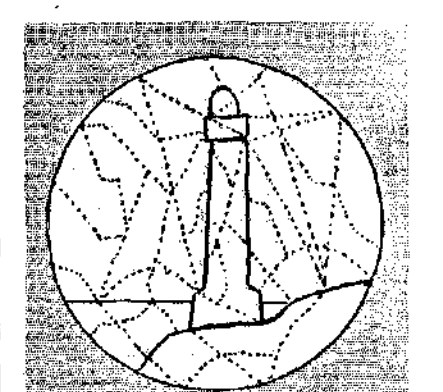
Θά ιδήτε ότι το μάτι θα σας γελῶ πάντοτε. Πάντοτε δηλαδή θα το τοπο- θετήτε εις μίαν άπόστασιν, ή όποια θα σας φαίνεται ίση, αλλά πραγματικώς θα εινε πολύ μικροτέρα της μεταξύ Α και Β. Έάν δε το τοποθετήσετε με το μέτρον εκεί όπου πρέπει, ή άπόστασις με το μάτι θα σας φαίνεται μεγαλητέρα.

Μαγική εικόν.

Ένα παιδάκι έχάθη μέσα εις το δά- σος. Μπορείτε να το βρήτε;

Λύσις του προηγουμένου Παιγνίου

Ίδου ποια γραμμάι πρέπει να μαυ- ρίσουν, δια να φανή ο φάρος, ο βράχος και ή θάλασσα.

Τίθε τον Ο. δηνόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κρη. Β.

ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Μου είχαν χαρίσει ένα κινιτι με φράσιτάς...

Αρπάξω τότε το κινιτι και το αδειάζω...

Αλλά εγώ τίποτε! Όσον έβλεπα τες κα...

Προσέχω περισσότερο και βλέπω, ότι το...

Η συγκινητική εκείνη σκηνή μου έκαμε...

Η ΕΞΟΧΗ

Ήταν φράσιτα καλακαιρηνη βραδυά, απ' αυ...

Με περιέργεια και φόβο τες ακύτταξα...

Εμπρός ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

ΤΑ ΔΥΟ ΣΥΚΑ

Ο δεισθητής των Βοτανικών Κήπων των...

Τότε ο δηρέρτης λαμβάνων το σύκον το...

Τότε ο δηρέρτης λαμβάνων το σύκον το...

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Νάμουν τριανταφυλλάκι μέσ' το περιβολάκι...

Καλή μου κοπελούλα, να ήμουνα μικρούλα...

Πληροίξω, στένω μία στιγμή... δεσπερα...

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Η ΛΥΠΗ

Απέναντι μου, έξω από την πόρτα του...

Με περιέργεια και φόβο τες ακύτταξα...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

κρατούσε... Με μιάς έκείνης έστρεψαν, ή μιά...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

Σε μιά γωνιά, κάτω από τόν εξώσιον του...

Κάθε πρωι σκύπτω από τα κάγκελα του...

Κάθε πρωι, καθώς ανοίγω την πόρτα της...

Δες και μου λέγει «καλημέρα». Δεν εινε...

...Αχ! τήν άλλην μέρα δεν εινε πιά το...

Απέναντι μου, έξω από την πόρτα του...

Με περιέργεια και φόβο τες ακύτταξα...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

Επρόκειτο ε' αυτό το μεγαλειον της φύσεως...

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Της λάσσης το σκούληκι Στις Γης βγαίνει το φως...

Σ' ευχαριστώ δι' οσα γράφεις, Αναγεννη...

Θερμότητα συγχαρητήρια προς τοδς εν...

ΑΡΑΠΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΑ

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

Αράπης, με τα χεϊλά του Τά τούσα, την καμήλα του...

να γνωρίζετε τοδς αριθμούς σας. Τοδς γνω...

Ουράνιον Τύπον, σου έστειλα το φυλλά...

Σ' ευχαριστώ δι' οσα γράφεις, Αναγεννη...

Θερμότητα συγχαρητήρια προς τοδς εν...

Ναί, Γυμνάσιον Ιωαννίνων, πολύ φοβερά...

Βίβαια, Νικηολούδο, τώρα και τα πτω...

Ρωσιστάτη ή επιστολή σου, Παπαρούνα...

Δεν εινε μόνον ή ποιότης, αλλά και ή ποσ...

Χαίρω πολύ πού έγινες καλά, Σαλαβα...

Ποιημένη Ψυχή, ε' ευχαριστώ και διά το...

Κ' εγώ λυπούμαι, Μο' έγραψα ε' γράφησ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εργονονται: Αναφορά Μπαγετώνης της...

Εργονονται: Αναφορά Μπαγετώνης της...

Εργονονται: Αναφορά Μπαγετώνης της...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Απογοιπονται: Επιστολή προς φίλον...

Λατρευτήν Στανυοφόρον (έλαβα εύχαριστώ) ***Ελληνικόν Σίφος** (έχει καλώς) Ν. Γ. Σ. (αυτό τό Π. Π. δέν μου εφάνη και τόνον ε-
 ζοπόν στέλλε μου τίποτε άλλο) ***Αρχαίον Σαορασίτην** (βραβείον έστείλα' δια τήν Μ. ***Αγγελίαν** όφείλεις ύπόλοιπον λ. 10, διότι από 1-15 λέξεις τιμώνται λ. 75) ***Φώτων Τραβέλαν** (όταν θά προκηρυχθί ό νέος Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Άσκήσεων δια τήν Β' Έξαμηνίαν, τότε θά ιδής όλους τούς ό-
 ρους λεπτομερώς εν τώ μεταξύ έτοιμάζε μιαν Σολλογίην από 12-15 Άσκήσεις διαφόρων ειδών) ***Απόλλωνα** (έχει καλώς βραβείον έστείλα κ' εγώ θά εύχαριστήω πολύ άν μου γράφης συχνά) ***Δροσόλουτον** ***Ηδ** (έ-
 στείλα) ***Πανελλήριον Όνειρον** (εις χωριστόν χαρτί να στέλλης τήν Συνογραφαί σου όχι μαζί με τό γράμμα) ***Παλιόρουαν** (έπίσης) ***Κυανόλευκον Λαβαρον** (είπα εις τήν Τριτεύ-
 γεννην να γράψη κάτι και δια μικρότερα παι-
 διά) ***Χαράν των Έλλήρων** (καλή ή ιδέα της διπλής εικόνας, αλλ' άσχενα ζωγραφισμένη) ***Κυματίζουσαν Κυανόλευκον** (εύχαριστώ δι-
 όσα γράφεις, αλλα... μη περιμένης νόμους! ό,τι κάμεις σεις με τό ξεσπάθωμα) ***Ευγενές Ιδαώδες** (τά από της ελήφθησαν) ***Φλέγγρον** ***Ήγεμονίδα** (τετραδία έστείλα: τότε μία λύ-
 ηη, τότε μία χαρά, έτσι εις ή ζωή από σε προπάντων έκαρτάται να βραβευθής) ***Αόξαν** ***Ελληνικόν Μεγαλείον** (εύχαριστώ δια τας κολακευτικώτατας έκφράσεις: ή ύβστασις του όπ' αριθ. 7 εν Μοναστηριω επανελήθη εις τό δέκατον φύλλον) ***Δευομάχη Μ. Π.** (έλ-
 πίζω ότι λαμβάνεις τό φύλλον τακτικώτατα περιμένον και τά λοιπά) ***Πάρον** (χαίρω δια τήν γραμίαν, αλλ' ήμπορούσε να έγινετο κ' ανωρίτερα, ε;) ***Νεοέλληνα** (βραβείον έ-
 στείλα) ***Καρδίαν** ***Ελληνίδος** (εύχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάθωμα έστείλα) ***Βωδύπιδά** ***Ησαν** (βλέπεις λοιπόν σήμερα τί εινε αυτός ό α' ύ-
 ρος της 'Ελλάδος' που τόνον σ' έξάφνισε: αλλα μη νομίσης ότι θά εκδοθή αυτήν τήν έβδομάδα ή περιμενε άκμήν) ***Φλαμουρα της** ***Ελευθερίας, Πατριών Ναυτοπούλαν, Ρέμ-
 βην, κτλ. κτλ.**

Είς όσας επιστάλας έλαβα μετά τήν 16 Φεβρουαρίον, διαπατήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)**
Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,40
Τόμοι 6 οι έξής: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρός φρ. 2,50 έκαστος.
 (Οι Τόμοι της 4' Περίοδου 2ος, 3ος, 10ος και 13ος εξημελήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1909)
Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται:
 ***Αδετος φρ. 3** ταχυδρομικώς **3,50.**
 ***Χρυσίδ. φρ. 6** ταχυδρομικ. **6,50.**
Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται:
 ***Αδετος φρ. 7.** ***Χρυσίδετ. φρ. 10.**
Τόμοι 4: των έτών 1906, 1907, 1908 και 1909, ών έκαστος τιμάται:
 ***Αδετος φρ. 8.** ***Χρυσίδετ. φρ. 10.**

Έτοιμάζεται έλονέν :
ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 ΜΕ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ
 ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Προσεχώς έλαι αι λεπτομέρειαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεσναι: έξ ***Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 2 Μαρτίου** εν των ***Επαρχιών μέχρι της 9 Μαρτίου** εν του ***Εξωτερικού μέχρι της 28 Μαρτίου**

Γ'Ο χάριτες των λύσεων, επί του οποίου δύν, γράφωσι τός λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, ποσότητι ή γ' Γραφίω μας εις φακέλλους, άν ήμισιος περίεχι 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1,5

116. Αεξίγριφος.

Έάν πρόβσιν ένόωσις
 Μετά νήσου του Αιγαίου
 Τόνομα άνδρός άρχαίου
 Και σοφού θά φανερώσης.

***Εσάλλη** υπό του Θεοδόμου του Έλληνομαι

117. Συλλαβόγριφος.

Μπραστό σε ζών άγριον
 Γράψς καλά μικ νότα.
 Είναι σωστό ό,τι έγραψες;
 Τό δισκαλό σου ρώτα.

***Εσάλλη** υπό του Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου

118. Μεταγραμματοσμός μετά Τονογράφιου.

Μέγαν Όρσορον Οάκούσης
 Όπως έχω θη μάφισης.
 Αν έν γράμμα μου αλλέξης
 Και έν τόνον μου κνήσης,
 Γίνομαι κοινή τροφή.
 Διά τά ζώα όμως καλή.

***Εσάλλη** από τά Μαύρα Μάτια

119. Βέλος.

* **Νάντικασταθόν οι άστερισκοί και οι στιγμαί δια γραμμάτων ούτως ώστε να γινώσκωνται: καθέτως μέγας κατακτητής' άνω, δεξιά πρόβσσις και άριστερά στοιχείον κάτω, δεξιά κατά σειράν: ρήμα, μέλος, μέλος, ένταρον άριστερά έπίσης, ύ-
 * **λον εύφαλεκτον, θεά, συμπερα-
 * **ματικόν, κτητικόν.******

***Εσάλλη** υπό του Ζήτω ή Χιος

120. Κυρόλεξον.

Τό πρώτον μου έμάγευσε ποτέ και τάς Σερήμας
 Τό δεύτερον στερούμενος, άδύνατον να ζήσης.
 Η δόξα μου έσκίασε τας παλαιάς Αθήνας.
 Προστάτης όπλων λέγομαι κ' έκστρατεϊών επί-
 [σης.

***Εσάλλη** από τό Φιλ της Μάνας

121. Επιγραφή.

**Ν Ν Κ Κ Ξ Σ Λ Μ Ν
 Ω Ο Ο Β Α Η Ι Ε**
 Ζητείται ή άνάγνωσις της επιγραφής ταύτης.
 ***Εσάλλη** υπό του Υπερασπιστού του Έθνους

122. Μακρή Εικών άνευ Ειδώλου.

Παιδιά, έλάτε ή φρόνημα
 Να ποιμα παραμύθια...
 Χάωμ καθήσας ετό χαλί...
 Μα εγώ θά πά τό πρώτο.
 Από βιβλία πουκάμα
 Πολύ μεγάλο κράτο.
 —Και τί βιβλίο εινα αυτό;
 —Δέν σας τό είπα; αλήθεια!..
 ***Εσάλλη** από του Έθροιστου Βασιλέα

123. Αιπλή Άκροστιχίς.

Τά μεν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ***Ήπειρον**, τά δε δεύτερα γράμματα θηριών.
 1, Ιστορικός ποταμός της Μ. Ασίας.
 2, Φυσικόν φαινόμενον. 3, Χώρα της Μ. Ασίας. 4, Φιλόσοφος.
 ***Εσάλλη** από της Χαράς των Έλλήνων

124. Έλλιποσύμφωνον.

α - αηα - αηα.
 ***Εσάλλη** από του Πισσις Πατρίς

125. Γρέφος.

ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ
ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ
ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ
ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ	ΕΙ

0

τί,τι	τί,τι	τί,τι	καίω	τοκλ	τοκλ
τι,τι	αφ	τι,τι	καίω	τοκλ	τοκλ
τι,τι	τι,τι	τι,τι	τοκλ	τοκλ	τοκλ

 ***Εσάλλη** από του Αγνώστου

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευματ. ***Ασκήσεων** του φύλ'ον 5.
 32. ***Απόστολος** (από, στόλος) — 33. Διό-
 νυσος (δίο, νήσος). — 34. Κασιανή (κά, σί, α,
 ν.) — 35. Όμοσός-Όμοσος-μόσος.
 36. **Α** 37-39. **ι**, Μολών
Η ΑΝ λαβέτω. **2**, ***Η Κό-**
ΤΗ ΜΟΣ προς εις νήσος. **3**,
Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ ***Ο** τοίχος εις μέ-
Λ Δ Ρ Ι Α Τ Ι Κ Η ρος της οικίας. —
 40. ***Εχεις** φλωριά,
 έχεις θωριά, — έχεις γρόσα, έχεις γλώσσα. —
 41. **Ρ Ο Δ Ο Σ** (Ρήνος, πΌλος, Πάδος, Πώ-
 ρος, βέλοΣ.) — 42. ***Η** γλώσσα μη προτι-
 γέτω του νού. — 43. ***Η** νοσία μέγα δδρον έ-
 στί (εις σφ-ια με γά-δωρώ ναί στή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ε Ρ Χ Ε Τ Α Ι ! ! ! Ε Ρ Χ Ε Τ Α Ι ! ! !
!!! ό Τζανιτζής Μεχμέτ !!! (1,52)

Ε **ΞΕΔΟΘΗΣΑΝ** εις κομφοτάτον τόμον
 μεγάλου 8ου Η ΚΑΤΟΧΗ—ΤΟ ΕΙ-
 ΚΟΣΙΕΝΑ και Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ του
 κ. Γ. Β. ΒΕΚΚΟΥ και πωλούνται δια όμωσ
 φρ. 2 εις τά κυριότερα βιβλιοπωλεία. Οι εν
 ταίς επαρχίαις ζητήσατε τό βιβλίον από τέ
 ύποπρακτορεία των έφημερίδων. (1,53)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 (Φωδώνος)
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
 ***Εκαστον δρ. 3.**
Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. 10.
Προσεχώς: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 (Φωτεινή Σάντερη)